

Gondolatok és koncept

Évekig gondolkodtam azon, hogyan érlelődhetne össze képeimben minden, amivel eddig foglalkoztam: tér, idő, konceptuális gondolkodás, festészet, portré, csendélet.

Úgy tűnik számomra, új sorozatomban ezeket sikerül együttesen működtetni, a közöttük érzékelhető feszültségeket és különbségeket kibékíteni egymással.

Gondolatok:

1. Helyemet a festészetben, a festők között keresem.

2. Elengedhetetlennek tartom a festészetben túl működő jelentős művészek gondolatiságának tanulmányozását és megértését, mivel azok meghatározó szerepet játszottak és játszanak a jelenlegi festészeti magatartások alakulásában is.

3. Korunkban a festőnek gondolkodnia kell arról, hogy ki ő, és mit képvisel.

4. A gondolkodás sokszor túllépi a festői érzékenységet.

5. Állást szeretnék foglalni a festészet jelentősége mellett.

Koncept:

Gondolataimból arra jutottam, hogy van egy igen keskeny terület, amelyen belül érdemes kutatni, megismerni, a festészet mellett kitarva tisztelegni a festészetben túllépő alkotóművészet jelentős képviselői előtt. Hozzáállásuk a világhoz, magukról alkotott képük, akcióik, észrevételeik publikációk, dokumentációk formájában maradt csak fenn. Ami egy konceptuális típusú művész esetében éppolyan fontos, ha nem még fontosabb, mint maga a múzeumban őrzött alkotás.

Különösen mai szemmel nézve lehet még fontosabb, hiszen a kortárs művészetben van egy évtizedek óta érzékelhető tendencia, melynek lényege, hogy a művész nem hagyományos értelemben vett művészetet produkál, hanem megelégszik annak dokumentálásával. A néző tehát a galériában a művészet dokumentumaival találkozik, ha pedig művészeti tárgyú könyveket lapozgat, azokban újabb, a művész tevékenységével kapcsolatos dokumentumokkal szembesül. Dokumentum dokumentum hátán, mondhatja a kívülálló, s ebben kétségtelenül van igazság. Meg abban is, amit az esztéták és a kritikusok mondanak: hogy ezeket a dokumentumokat nagyon sokféle módon lehet és kell kezelni.

Ami engem illet, én úgy kezelem őket, ahogy a festők magát a látványt mindig is kezelték.

Figyelem a dokumentumokat, különösen a nem művészi célzattal készült fényképeket – egy kicsit úgy, ahogy némely tájképfestők a természetet figyelték –, s a mintegy magától ikonszerűvé vált dokumentumokat visszafordítom a festészet nyelvére.

Portrékat festek az általam választott művészekről, saját terükben, saját tárgyaikkal körülveve, miközben a kép szerkezetén és a festés módján keresztül megpróbálok érzékeltetni valamit abból a szellemiségből, amelyről egyébként eddig csak más médiumok révén tájékozódhattunk.

G. Horváth Boglárka